

ROBIN CRUYSSSE, ENKELING, DRENKELING

De lucht zat duifgrijs, met een blauwe ondertoon als van wintermelk. Robin Cruysse stapte vloekend van zijn fiets. Was dat zijn beloning voor het stoppen met roken en het dagelijkse vermalen van dieetvoer? Zat gezondheid zo in elkaar? Een godverongelukte kettingbreuk midden de godverongelukte modderbaden van Laag-Vlaanderen? Wat waren de goden dan wel van plan met hem?!

Balorig keek Robin om zich heen, zoekend naar iets om tegen te schoppen, maar er was alleen zijn kaduke fiets. Aldus geschiedde. Hierbij brak Robin zijn kleinste rechterteen. Een pijnscheut bliksemde door zijn schoen. Vloekend en tierend hinkte hij naar de berm. Natuurlijk dat het een halve minuut later oude wijven begon te regenen. In geen velden of wegen was een kapelletje of een beschuttend onderdakje te bespeuren. Net als je die dingen nodig had, waren die ondingen er niet.

Even later stooft er een bestelwagentje voorbij: *Pommes de Rosa*. Verbijsterd keek Robin Cruysse het na. Hij had gedacht dat het vanzelf zou stoppen om hulp te bieden, en dat hij niet eens een teken hoefde te geven. Hij had zich al verwachtingsvol half opgericht. In plaats daarvan kreeg hij het nakijken op twee geheven middelvingers aan weerszijden van het autootje en incasseerde hij nog een extra portie waaierend hemelwater. Het scheelde ook geen haar of *Pommes de Rosa* had puree van zijn fiets gemaakt.

‘Verdoeme, verdoeme! Apenland! Hufters!’

Overal om hem heen was er het oorverdovende gedruis van de regen. Na enkele minuten al was hij badnat. Van heel lang geleden herinnerde hij zich een flard van een kinderversje:

... maak jij maar beenen voor mijn part / het regent ginder even hard ...

Robin Cruysse snakte naar een sigaret en een pak friet. Hij bleef een tijdlang roerloos maar rillend staan, zeulde zijn fiets rechtop, huiverde bij de aanraking met koud metaal, gooide die rammelkast weer neer, wreef de druppels uit zijn ogen en keek tegen een steeds grijzer om zich heen grijpende opaakheid aan. De regen leek zich als donkere mist te vermommen. Hoe laat was het? Hij knipperde het waas van voor zijn ogen en boog zich naar zijn linkerpols. Daarna bukte hij zich om zijn rechterschoen los te knopen. Het duurde lang voor hij erin slaagde de doorweekte veter los te peuteren. Hij deed omzichtig de schoen uit en draaide zich om, even op één been huppend. Het was op dat ogenblik dat alles

hem zwart voor de ogen werd, en niet meer donkergrijs, en dat er een andere ruis zijn oren binnendrong, en niet een regenruis. Er was ook een flits van scherpe pijn, die niet langer uit zijn rechterschoen opsteeg.

‘Daar staat iemand aan de kant... als mijn ogen me niet bedriegen.’

‘Ja, ik zie het nu ook. Hij is precies aan ’t overgeven... zou ik zeggen.’

‘Zou HIJ het kunnen zijn?’

‘Dan moeten we geweldig oppassen met die kerel.’

‘Er ligt ook iets op de kasseien... ‘

‘Godver... een slachtoffer?’

‘Hij kuist misschien zijn mes af in de graskant.’

‘... beschermd door de regen... ‘

‘Zouden we niet stoppen?’

‘Een goed gedacht. Het regent toch haaiantanden.’

‘Zo’n rood autootje zie je al van ver komen.’

‘Hopelijk werkt het niet als een rode lap op een stier.’

De postauto hield halt. Twee mannen tuurden ingespannen door de voorruit, waar steeds meer en groter wordende druppels over biggelden.

‘Zou dat nu serieus die ontsnapte kunnen zijn?’

‘We mogen geen risico nemen. Hij is gesignaleerd.’

‘Wat doen we?’

‘Bellen?’

‘Mijn batterij is plat.’

‘En mijn gsm ligt thuis. Glad vergeten.’

Een van de mannen graaide in de ruimte achter hem.

‘Hier: de krik.’

‘Amai... meent ge dat nu?’

‘We zijn nu met drie, hé.’

‘Stappen we uit misschien?’

‘Ik vind dat we dat moeten doen, ja.’

‘Allez dan... maar ’t is toch geen weer om een hond door te jagen hé.’

‘Juist daarom: wij hebben het voordeel van de verrassing. En we zijn met twee.

Eh... drie.’

‘Ge spreekt zoals in de boeken, jong!’

De geheimzinnige gedaante sprong op en draaide zich om, zwaaiend met een handwapen. De grootste van de twee mannen aarzelde niet en sloeg onmiddellijk hard toe met de krik. De kerel zakte brullend in elkaar, terwijl...

‘Een schoen! Het is een schoen!’ riep de andere man met overslaande stem, wijzend naar het vermeende wapen, dat nu naast de gevelde in de grasberm lag. Hij deinsde achteruit en struikelde over de fiets. De man met de krik verstarde. Regen mengde zich met bloed in het gras; bloed droop van de krik.

Een uur later werd op de verlaten kasseiweg in de velden van Laag-Vlaanderen de verongelukte fietser ontdekt. Hij moest, vermoedelijk na kettingbreuk, een dodelijke val op de kasseien gemaakt hebben. Zijn hoofd vertoonde een gapende wonde en zijn rechterschoen lag naast hem. Een combinatie van kasseien en regen was hem fataal geworden.

Toen de postmannen weer in paniek naar hun dienstautootje holden, merkten ze tot hun verbijstering dat hun rode vlek zich steeds verder van hen verwijderde. Er zat een vreemde achter het stuur. Hij reed vol gas achteruit, met de huilende motor hoog in de versnelling. De mannen vloekten, zwaaiden, renden, hielden weer halt, schreeuwden, wisten niet of ze moesten doorgaan of stoppen en constateerden uiteindelijk hoe hun wagentje na een snel manoeuvre in een uitwijkzone langs de weg rechtsomkeer maakte en door het regengordijn werd opgeslokt. Woedend en machteloos gooide de ene postman er nog de krik achter aan; ze hoorden die ergens in de grijsheid op de kasseien neerkletteren.